RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 114.599 van 16 januari 2003
in de zaak A.107.363/XIV-5475.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 3 september 1952 en van Slowaakse nationaliteit, op 12 juli 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 mei 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 4 december 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 8 mei 2001 en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 16 mei 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 3 juli 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

> "(...)
> Betrokkene, een Slovaaks staatsburger van zigeuner-origine, zou op 25 maart 2001 samen met zijn echtgenote B. M. (o.v. 5.086.256) en hun vier minderjarige kinderen Slovakije verlaten hebben richting België. Betrokkene zou op 8 mei 2001 in België aangekomen zijn waar hij dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is in het bezit van een geldig internationaal Slovaaks paspoort. Volgens betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal (dd. 19 juni 2001) zou hij Slovakije verlaten hebben omdat hij er problemen had met de politie omwille van zijn Roma-origine. Drie jaar vóór zijn vertrek naar België zou betrokkene samen met zijn broer beschoten zijn door een dronken politieagent. In september 2000 zou betrokkenes vrouw toen ze van de winkel kwam tegengehouden zijn door de bestuurder van een zwarte wagen die haar zou beledigd hebben omwille van haar origine. Betrokkenes vrouw zou verder naar huis gegaan zijn en een 10 à 20 meter voor de woning zou ze door de zwarte wagen aangereden zijn. Betrokkenes vrouw zou na deze aanval twee weken in het ziekenhuis doorgebracht hebben. Ze zouden na dit incident geen klacht bij de politie neergelegd hebben. Rond 18 à 20 december 2000 zou de burgemeester tegen betrokkene en zijn echtgenote gezegd hebben dat ze hun woning moesten verkopen en zich elders moesten vestigen. Als ze dit niet zouden doen zouden ze nog problemen krijgen met de bestuurder van de zwarte wagen. Tevens zou de burgemeester gevraagd hebben om de klacht die betrokkene zou neergelegd hebben (hoewel betrokkene blijft beweren nergens klacht ingediend te hebben)

tegen de bestuurder van de zwarte wagen in te trekken. Op 28 december 2000 zou betrokkene dan hun woning verkocht hebben maar hij zou er blijven wonen zijn tot 25 maart 2001 omdat dan de koper pas al het geld betaalde. In februari 2001 zou betrokkenes zoon op straat door politieagenten geslagen zijn. Betrokkenes zoon zou toen een rib gebroken hebben en zou gedurende een maand ziek geweest zijn. Op 25 maart 2001 zou de bestuurder van de zwarte wagen samen met vier andere personen (politieagenten) naar betrokkenes woning gekomen zijn. De persoon zou toen gezegd hebben dat ze de klacht moesten intrekken. Eén van de vier agenten zou toen de dochter van betrokkene vastgenomen hebben en gedreigd hebben om haar in Duitsland in de prostitutie te verkopen. Toen betrokkene en zijn vrouw hun dochter ter hulp snelden zou één van de vier agenten hen geslagen en gestampt hebben. Na dit incident zouden ze beslist hebben om Slovakije te verlaten wat ze dezelfde dag nog zouden gedaan hebben.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat enerzijds de opeenvolgende verklaringen van betrokkene (verhoor DVZ dd. 16 mei 2001 en interview CGVS dd. 19 juni 2001) niet overeenstemmen en dat anderzijds de verklaringen van betrokkene op het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met deze van zijn echtgenote afgelegd in hetzelfde interview. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij drie jaar geleden samen met zijn broer beschoten werd door een dronken politieagent (zie CGVS p.3). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene echter geen melding van deze gebeurtenis. Betrokkene verklaarde echter dat hij dit wel verteld zou hebben maar dat ze geweigerd zouden hebben om het neer te schrijven. Het is echter ongeloofwaardig dat men op de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd zou hebben om deze feiten neer te schrijven.

Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze geen klacht neerlegden of een verklaring aflegden toen zijn vrouw in september 2000 door een wagen aangereden werd (zie CGVS p.4). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat ze beiden een verklaring aflegden over het incident en dat de zaak in handen van het gerecht is maar (dat) ze nog wel (niet) is voorgekomen (zie DVZ vraag 42). Betrokkenes echtgenote gaf dan weer een andere versie: ze verklaarde op het Commissariaat-generaal dat haar man bij de politie klacht neerlegde in verband met het incident toen zij in het ziekenhuis verbleef (zie CGVS vrouw p.5). Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij en zijn vrouw rond 20 december 2000 de burgemeester tegenkwamen die hen zei dat ze hun huis moesten verkopen en het district moesten verlaten en ze nog problemen gingen krijgen met de bestuurder van de zwarte wagen (zie CGVS, p.4). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene geen melding van deze gebeurtenis. Nog verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat zijn zoon in februari 2001 op straat aangevallen werd door vier politieagenten (zie CGVS p.5). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene geen melding van deze aanval. Gelet op het belang van deze gebeurtenis lijkt het onwaarschijnlijk dat hij uit vergetelheid hiervan vergat melding te maken. Verder verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat op 25 maart 2001 de bestuurder van de zwarte wagen samen met vier politieagenten in burger naar hun woning kwam. Eén van de vier agenten zou betrokkene een schop gegeven hebben en zijn vrouw geslagen hebben (zie CGVS p.6). Betrokkenes echtgenote verklaarde op het Commissariaat-generaal dat ze slechts met vier waren en dat het de bestuurder van de wagen was die hen sloeg (zie CGVS vrouw p.4). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat er toen vier onbekende personen naar hen kwamen en maakte hij geen melding van het feit dat hij en zijn vrouw geslagen werden (zie DVZ vraag 42).

Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas op substantiële wijze.

Gezien het bovenstaande kan er in hoofde van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden. Betrokkene legt een document neer met betrekking tot de verkoop van hun woning. Hierover dient opgemerkt dat dit enkel bewijst dat betrokkene zijn woning verkocht heeft maar verder brengt het geen enkel bewijs aan over de reden van de verkoop. De overige door betrokkene neergelegde documenten (internationaal paspoort van betrokkene, (van) zijn echtgenote en (van) twee van zijn kinderen; huwelijksakte en de geboorteaktes van zijn kinderen) kunnen de hiervoor vermeld(d)e conclusie niet wijzigen aangezien ze geen betrekking hebben op de door betrokkene ingeroepen problemen.

Ook in het kader van de asielprocedure van betrokkenes echtgenote B. M. (o.v. 5.086.256) werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 mei 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenconventie), en van de artikelen 48, 49 en 52 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat verzoeker in concreto aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het Roma-probleem compleet verkeerd inschat, dat er in Slowakije heel wat problemen zijn met racistische daden tegen Roma's en dat de overheid dit laat betijen; dat aan verzoeker alle sociale en economische rechten ontzegd worden, zoals onderwijs, geneeskundige verzorging, woning en werk; dat verzoeker meent dat de Commissaris-generaal in de motivering van de bestreden beslissing deze feiten niet heeft besproken noch weerlegd;

Overwegende dat verzoeker niet aantoont hoe en waarom de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet, en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing worden geschonden, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker evenmin aantoont dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, daar hij de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt en de motieven van de bestreden beslissing bijgevolg kent;

2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen, omdat hij meent dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is; dat er in de bestreden beslissing ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld, enerzijds tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, en anderzijds tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote, M. B., op het Commissariaat-generaal; dat die tegenstrijdigheden verband houden met het incident waarbij verzoeker en zijn broer beschoten werden door een dronken politieagent, met het al dan niet klacht neerleggen of een verklaring afleggen toen verzoekers echtgenote in september 2000 door een wagen werd aangereden, met het gesprek van 20 december 2000 naar aanleiding van de ontmoeting met de burgemeester van het district (waar verzoeker en zijn echtgenote woonachtig waren), met de aanval waarvan hun zoon het slachtoffer is geweest in februari 2001, en tenslotte met het incident van 25 maart 2001 waarbij verzoeker en zijn echtgenote geslagen werden, hetzij door één van de vier politieagenten, hetzij door de bestuurder van de zwarte wagen; dat uit de grondige analyse die de Commissaris-generaal van deze tegenstrijdigheden heeft gemaakt in de bestreden beslissing, blijkt dat de tegenstrijdigheden zo fundamenteel zijn dat zij de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker volledig in het gedrang brengen; dat

deze analyse correct en pertinent is en geenszins wordt weerlegd in het verzoekschrift tot nietigverklaring;

Overwegende dat aangaande het incident waarbij verzoeker en zijn broer beschoten werden door een dronken politieagent, verzoeker stelt dat hij dit wel degelijk heeft verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat de interviewer het niet nodig achtte om dit te noteren omdat het te lang geleden was; dat echter uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan worden afgeleid dat verzoeker enig voorbehoud bij het verhoor zou hebben gemaakt omwille van vertalingsproblemen of omwille van andere problemen; dat aangaande het incident van september 2000, verzoeker ontkent een klacht te hebben neergelegd of een verklaring te hebben afgelegd, doch meent dat dit “mogelijks” door derden aan de politie zou zijn gemeld; dat deze louter hypothetische uitleg evenmin kan worden bijgetreden; dat verzoeker tenslotte beweert dat hij de inhoud van het gesprek met de burgemeester wel heeft weergegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken, alsmede de aanval op zijn zoon, doch stelt dat dit evenmin werd genoteerd door de interviewer; dat verzoeker nochtans het verhoorverslag heeft ondertekend zonder opmerkingen te maken over het feit dat de interviewer weigerde bepaalde van zijn verklaringen te noteren; dat zijn uitleg hieromtrent niet overtuigt; dat verzoeker voor het overige nalaat zijn algemene beweringen over de problematiek van de Roma’s in Slowakije te betrekken op zijn individueel geval; dat hij derhalve niet aannemelijk maakt dat er in zijn specifieke situatie een gegronde vrees bestaat voor een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingen-conventie; dat wat voorafgaat steun vindt in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat het echtpaar B.-B. tijdens de asielprocedure problemen met de politie als hoofdmotief voor de vlucht uit zijn thuisland heeft aangebracht; dat bijgevolg van het echtpaar kan worden verwacht dat het, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten omtrent voornoemde problemen op een coherente en geloofwaardige manier zou kunnen weergeven om een reëel gevaar voor vervolging in het land van herkomst te verantwoorden; dat uit de vorige overwegingen blijkt dat het echtpaar niet bij machte was een geloofwaardig verhaal te vertellen; dat tenslotte de bestreden beslissing omstandig is gemotiveerd door draagkrachtige, pertinente en afdoende motieven;

Overwegende dat het middel in die mate niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**